

Κατηγορία Γ': Διήγημα

Γ' ΒΡΑΒΕΙΟ

Οι σύγχρονοι Δάμων και Φιντίας

Ήταν μια από αυτές τις κρύες νύχτες του χειμώνα, που ο άνεμος φυσούσε ασταμάτητα και τα κλαδιά των δέντρων έγερναν άλλοτε δεξιά και άλλοτε αριστερά, η βροχή έπεφτε με δύναμη στο έδαφος και παρέσερνε ό,τι έβρισκε μπροστά της, αδύναμο και ανυπεράσπιστο.

Ο Γιάννης, ένα αγόρι, γύρω στα δεκατέσσερα, γεροδεμένο και ψηλό, κοιτούσε από το παράθυρο του δωματίου του τότε τα δέντρα,

που πάλευαν να κρατηθούν στις ρίζες τους και τότε τη βροχή που έπεφτε με μεγάλες στάλες, τραγουδώντας και χορεύοντας. Δεν τον ένοιαζε για το χαλασμό που γινόταν έξω, γιατί ο ίδιος ήταν προφυλαγμένος στο ζεστό του σπίτι! Οι γονείς του δεν είχαν άλλο παιδί, γι' αυτό και ό,τι ζητούσε, ήταν γι' αυτούς κάτι σαν διαταγή.

Στην ίδια γειτονιά, και μάλιστα στο απέναντι σπίτι, έμενε και ο συνομήλικός του, ο Μιχάλης, ένα παιδί ψιλόλιγνο, πολύ ντροπαλό και πολύ ευγενικό και άριστος μαθητής. Οι γονείς του δούλευαν από το πρωί μέχρι το βράδυ, προσπαθώντας να καλύψουν τις βιοποριστικές τους ανάγκες με μεγάλο κόπο. Μοναδική του παρέα το σκυλί του ο Φιντίας. Αυτός τον ...

Τα δύο παιδιά δεν είχαν μεταξύ τους πάρε-δώσε, ακόμη και στο σχολείο, αν και στην ίδια τάξη, δεν μιλούσαν ποτέ μεταξύ τους. Το βράδυ εκείνο, όμως, έμελλε να είναι καθοριστικό για τη ζωή και των δύο παιδιών! Ο Γιάννης ενώ ήταν αμέριμνος, ξαφνικά θυμήθηκε πως είχε αφήσει το ολοκαίνουργιο ποδήλατό του έξω στο πεζοδρόμιο του σπιτιού και θα χαλούσε. Φόρεσε το μπουφάν του γρήγορα γρήγορα και έτρεξε προς τα έξω. Ο άνεμος όμως ήταν τόσο δυνατός και η βροχή τόσο άγρια που τον εμπόδισαν να δει το πεσμένο κλαδί του δέντρου στο πεζοδρόμιο. Σκουντούφλησε και έπεσε απότομα!

Ο Φιντίας, που είχε ακουμπισμένο το κεφάλι του ανάμεσα στα πόδια του, προσπαθώντας να ζεσταθεί, τινάχτηκε απότομα. Άρχισε να γαυγίζει προς το μέρος του Γιάννη και πηγαίνοντας εκεί άρχισε να τον γυροφέρνει. Μάταια όμως! Έτρεξε στο σπίτι και άρχισε να γαυγίζει έξω από την πόρτα και να την κτυπά με δύναμη. Ο Μιχάλης νόμισε πως φοβήθηκε τον καιρό και άνοιξε την πόρτα, για να τον βάλει στο σπίτι. Ο σκύλος, όμως, τον καλούσε με το βλέμμα του να τον ακολουθήσει. Ο Μιχάλης, αν και διστακτικός στην αρχή, τον ακολούθησε και έφτασε στο σημείο που ο Γιάννης ήταν ξαπλωμένος στο πεζοδρόμιο με κτυπημένο το κεφάλι του και το πόδι του. Ο Μιχάλης,

Κατηγορία Γ': Διήγημα

Γ' ΒΡΑΒΕΙΟ

χωρίς να χάσει τη ψυχραιμία του, έβγαλε τη ζακέτα που φορούσε και σκέπασε το σώμα του Γιάννη και με δύναμη έτρεξε και κτύπησε την πόρτα του σπιτιού του Γιάννη. Η μητέρα του ξεπρόβαλε απορημένη και ο Μιχάλης, παίρνοντας την από το χέρι, την οδήγησε στο Γιάννη, τον οποίο ο Φιντίας δεν έλεγε να αφήσει μόνο. Ούτε κατάλαβε κανείς πότε έφτασε το ασθενοφόρο και πότε ο Γιάννης κατέληξε στο νοσοκομείο.

Η επόμενη μέρα βρήκε τον Γιάννη με ακινητοποιημένο το κεφάλι λόγω του ευτυχώς ελαφριού τραυματισμού του και με σπασμένο πόδι. Η μητέρα του, καθισμένη στο πλάι του, του διηγήθηκε τι είχε γίνει και πως, αν δεν ήταν ο Φιντίας και ο Μιχάλης, μπορούσε να είχε μείνει στο πεζοδρόμιο μέχρι το πρωί που θα τον αναζητούσε η ίδια. Ο Γιάννης έσκυψε το κεφάλι και αισθάνθηκε μεγάλη ντροπή, γιατί ο Μιχάλης δεν ήταν από τα παιδιά που συμπαθούσε ή έκανε παρέα είτε στο σχολείο είτε εκτός. Αντιθέτως, συνήθιζε να τον κοροϊδεύει μαζί με τους άλλους για το κοκκαλιάρικο του σώμα και για το γεγονός ότι ήταν πάρα πολύ καλός μαθητής. Το βλέμμα της μητέρας του, τον ταρακούνησε, γιατί αισθάνθηκε πως μπορούσε να διαβάσει τη σκέψη του.

- Έχεις όλο τον καιρό μπροστά σου, για να διορθώσεις τα ελαττώματά σου, του είπε με ήρεμη φωνή.
- Θα προσπαθήσω, είπε με φωνή που έβγαине μετά δυσκολίας ο Γιάννης.
- Να θυμάσαι πως δεν υπάρχει μεγαλύτερη ευλογία στη ζωή από έναν συνετό φίλο, «**Φίλους κτίζει καὶ μὴ χρήματα**», τα υλικά αγαθά είναι πρόσκαιρα και δεν σε γεμίζουν, είπε, άνοιξε το χέρι του και έβαλε σ' αυτό ένα βιβλίο, έναν θησαυρό, την ιστορία για τον Δάμωνα και τον Φιντία.

Ο Γιάννης το κοίταξε απορημένος και είπε:

- Φιντία δεν λένε το σκύλο του Μιχάλη; Τυχαία τον ονόμασε έτσι;
- Διάβασέ το και θα λύσεις μόνος σου την απορία σου, του είπε η μητέρα του.

Το αυτοκίνητο σταμάτησε έξω από το σπίτι και ο Γιάννης άνοιξε την πόρτα αργά αργά για να κατέβει. Στη στιγμή, όμως, έμεινε ακίνητος. Ο Φιντίας τρέχοντας, άπλωσε τα ποδάκια του για να τον χαιρετήσει, ενώ ο Μιχάλης έτρεχε από πίσω του, φωνάζοντάς του να σταματήσει. Τα βλέμματα των δύο παιδιών αντάμωσαν και ο Γιάννης άπλωσε το χέρι του, για πρώτη φορά, προς τον Μιχάλη.

- Σ' ευχαριστώ πολύ, ο Φιντίας και εσύ με σώσατε εκείνο το βράδυ.
- Δεν κάναμε κάτι που δεν θα έκανε κάποιος άλλος, είπε ο Μιχάλης με ήρεμη φωνή.

Κατηγορία Γ': Διήγημα

Γ' ΒΡΑΒΕΙΟ

- Άντε, πάμε στο σπίτι να σας κεράσουμε κάτι και να τα πείτε, είπε η μητέρα του Γιάννη, παίρνοντας από το χέρι τα δύο παιδιά.
- Έλα, Φιντία, κι εσύ, είπε με χαρά ο Γιάννης, τώρα καταλαβαίνω γιατί σε αγαπά και σε φροντίζει τόσο ο Μιχάλης, είσαι πραγματικός φίλος, όπως θέλω και εγώ να γίνω για το Μιχάλη, αν συμφωνεί και ο ίδιος.

Πολύ θα το ήθελα, είπε ο Μιχάλης, με ενθουσιασμό, ένας πραγματικός φίλος είναι σαν διαμάντι στη ζωή του κάθε ανθρώπου.

Πηγή

Συλλογή Αίσώπου κοσμικαὶ κωμωδίαι, αρ. 32

Φίλους κτίζε καὶ μὴ χρήματα.

Να αποκτάς φίλους και όχι υλικά αγαθά.